

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3686 van 14 november 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Afghaanse nationaliteit, op 13 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 17 juli 2007 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 21 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij kwam volgens haar verklaringen België binnen op 18 december 2006 en diende dezelfde dag een eerste asielverzoek in.

1.2. De asielaanvraag van verzoekende partij werd op 6 maart 2007 afgewezen middels een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

1.3. Op 15 juni 2007 diende verzoekende partij een tweede asielverzoek in.

1.4. Op 17 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing werd dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoekende partij.

De beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“(…)

Overwegende dat betrokkene een eerste asielaanvraag indiende bij (de) Dienst Vreemdelingenzaken, in dewelke het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen oordeelde dat betrokkene geen gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden gezien het bedrieglijk karakter van zijn verklaringen en tevens besloot dat aan betrokkene de status van subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend ; betrokkene op 15/06/2007 een tweede asielaanvraag heeft ingediend waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst ; de door betrokkene voorgelegde brief afkomstig van zijn advocaat geen ander licht werpt op de situatie van betrokkene en zodoende niet in overweging kan worden genomen ; aan de verkregen informatie van zijn vrouw geen bewijswaarde kan worden gehecht gezien deze persoon niet als een objectieve bron kan worden beschouwd ; betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij die had kunnen voorleggen ;

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

(…)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging:

2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient de vordering tot schorsing in één en dezelfde akte als het beroep tot nietigverklaring te worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten. Waar verzoekende partij twee afzonderlijke verzoekschriften indient, waarvan één met het opschrift “beroep tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” en één met het opschrift “beroep tot vernietiging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, kan de Raad slechts vaststellen dat enkel het verzoek tot nietigverklaring op ontvankelijke wijze werd ingesteld.

2.2. Ter zitting legt verzoekende partij “besluiten” neer waarin gesteld wordt dat de voorzittende rechter in vreemdelingenzaken niet de vereiste garanties biedt van onpartijdigheid en onafhankelijkheid, rekening houdende met “zijn betrokkenheid bij Afghaanse dossiers” in het kader van zijn vroegere tewerkstelling bij de beleidscel van de minister van Binnenlandse Zaken. Verzoekende partij verklaart evenwel geen bezwaar te hebben tegen de zetelende magistraat, voor zover deze toch zou overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Artikel 29 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat indien een partij een lid van de Raad wenst te wraken hij dit dient te doen middels een gemotiveerd verzoekschrift. Aan deze procedurevereiste werd door verzoekende partij niet voldaan. De voorgelegde “besluiten” vormen een niet voorzien procedurestuk en dienen bijgevolg uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep:

Over de gegrondheid van het beroep:

3.1. Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij die had kunnen aanbrengen. De Raad besluit derhalve dat verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

3.2. Het opgeworpen middel dient vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht bekeken te worden. In deze roept verzoekende partij een schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat zij in het kader van haar tweede asielverzoek een nota heeft neergelegd waaruit de verslechtering van de situatie in Afghanistan blijkt en dat in deze nota verwezen wordt naar een mensenrechtenrapport van april 2007, een verklaring van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 15 maart 2007 en naar informatie van Cedoca die dateert van na maart 2007. Zij benadrukt dat er dus sprake is van nieuwe elementen die dateren van na het afsluiten van haar vorige asielprocedure en die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit deze bepaling volgt dat de gegevens die worden aangevoerd in een tweede asielverzoek betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005; R.v.St., nr. 143.021, 13 april 2005). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006). De elementen die verzoekende partij in haar tweede asielaanvraag heeft aangebracht kunnen weliswaar “nieuw” zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht aan verwerende partij, maar verzoekende partij maakt, in casu, niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (R.v.St., nr. 143.020, 13 april 2005). In de door verzoekende partij voorgelegde brief worden immers wel uittreksels opgenomen van verslagen van verschillende instanties, maar verzoekende partij toont niet aan dat deze uittreksels betrekking hebben op de situatie in Afghanistan na het afsluiten van haar eerste asielaanvraag. Een eenvoudige lezing van de voorgelegde brief leert dat het verslag van Human Rights Watch de situatie in Afghanistan van voor het jaar 2007 bespreekt en wat het jaar 2007 zelf betreft slechts een hypothese vooropstelt, dat het geciteerde deel van het verslag van de Secretaris-generaal van de Verenigde Naties de toestand bespreekt tot en met 25 februari 2007 en dat in het verslag van Cedoca het volgende staat: *“Wat het zwaartepunt van het conflict en de geografische spreiding van de aan de insurgency gerelateerde incidenten betreft lijkt er in 2007 vooralsnog geen grote wijziging te zijn”*. Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen “nieuwe gegevens” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij verzoekende partij (R.v.St., nr. 163.610, 16 oktober 2006). Er wordt door verzoekende partij niet aangetoond dat zij “nieuwe elementen”, in de zin van deze wetsbepaling, heeft aangebracht waarmee het bestuur geen rekening heeft gehouden. De door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak is niet dienend, nu deze rechtspraak betrekking heeft op de situatie waarbij wel nieuwe elementen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werden aangebracht. Verzoekende partij toont niet aan dat verwerende partij een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er kan derhalve ook geen schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet weerhouden worden daar niet werd aangetoond dat nieuwe gegevens die konden leiden tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werden aangebracht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Er werd geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.